

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. Č.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Dlouhá č. p. 5, PSČ 400 02, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 1. 11. 2006, č. j. 3628/SZ/2006, ev. č. 142425/2006,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 1. 11. 2006, č. j. 3628/SZ/2006, ev. č. 142425/2006, **se pro vady řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasačních stížnostech proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 1. 2007, č. j. 42 Cad 7/2007 – 13, a proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 4. 2011, č. j. 16 Cad 31/2008 – 97, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Práglovi **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši **2.400,-Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 1. 11. 2006, č. j. 3628/SZ/2006, ev. č.: 142425/2006/2007, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 23. 8. 2006, č. j. OSV/555/06/Nv/8754/06, kterým bylo rozhodnuto přiznat žalobci jednorázovou dávku sociální péče ve výši 900,- Kč formou poukázky k nákupu potravinového zboží, a to na základě žalobcovy žádosti o poskytnutí jednorázové dávky ve výši 3.300,-Kč na období od 1. 7. 2006 do 31. 7. 2006.

Na tomto místě soud podotýká, že v průběhu soudního řízení vedeného dle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), počínaje dnem 1. 1. 2012 podle čl. VIII, bod 10 zák. č. 366/2011 Sb. přešla pravomoc z původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje na Ministerstvo práce a sociálních věcí k rozhodování o dávkách státní sociální podpory a dávek pomoci v hmotné nouzi. V dalším řízení počínaje dnem 1. 1. 2012 je tak nově v projednávané věci podle ust. § 69 s. ř. s. bez dalšího žalovaným Ministerstvo práce a sociálních věcí.

V žalobě žalobce předně namítl, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu i původního žalovaného jsou nedostatečně odůvodněna, což způsobuje jejich nepřezkoumatelnost.

Dále žalobce uvedl, že jeho rodina se v období od 1. 7. 2006 do 31. 7. 2006 skládala ze 7 společně posuzovaných osob. Jedná se o žalobce, jeho manželku a 5 dětí ve věku 1 měsíc, 13 měsíců, 3 roky, 4 roky, a 7 let. Manželka žalobce s dětmi jsou hlášeni k trvalému pobytu na území České republiky, jsou státními občany České republiky a jsou rovněž občany členského státu Evropské unie. Žalobce je státní občan Ruské federace hlášený na území České republiky k přechodnému pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, konkrétně od 11. 7. 1996, a v návaznosti na fakt, že žalobkyně a děti jsou občané členského státu Evropské unie, je rovněž rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie ve všech případech, kdy platný právní řád České republiky o nich hovoří. Rodina žalobce měla v rozhodném období sociální potřebnost 20.525,-Kč, životní minimum 18.310,-Kč, ale celkové příjmy (dávky státní sociální podpory a opakované peněžní dávky sociální péče manželky žalobce) pouze 16.520,-Kč, ze kterých minimálně 5.875,-Kč utratila na úhradu nezbytných nákladů na domácnost, což znamená, že na úhradu nákladů na výživu a ostatních základních osobních potřeb rodině žalobce zbývalo pouze 10.645,-Kč namísto zákonem stanovených 14.650,-Kč, což znamená, že rodina žalobce zaviněním původního žalovaného a prvoinstančního správního orgánu v předmětném období pobývala s příjmy pod stanovenou zákonem společensky uznanou hranicí životního minima v krajní hmotné nouzi. Navíc v červenci 2006 rodina žalobce musela zakoupit nový sporák, protože starý se náhle zcela rozbil, za což rodina žalobce utratila 4.500,-Kč a rodině žalobci nebyla v souvislosti s tím poskytnuta jednorázová dávka sociální péče a tak rodina žalobce měla v červenci 2006 na výživu 7 osob na celý měsíc pouze 6.145,-Kč.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že správní orgán přiznal žalobci jednorázovou dávku sociální péče dle ust. § 8a zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „zákon o soc. potřebnosti“). Dle tohoto ustanovení bylo možno občanu, který nesplňoval podmínky pro poskytování dávek sociální péče a jemuž hrozí vážná újma na zdraví, poskytnout v nezbytném rozsahu pomoc, a to formou věcné nebo peněžité dávky. Nejednalo se o dávku nárokovou ale fakultativní. Bylo zcela v kompetenci správního orgánu, který o této dávce rozhodoval, v jaké výši ji přizná. Původní žalovaný přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, přičemž žádné pochybení zjištěno nebylo.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 18. 4. 2011 právní zástupce žalobce přednesl žalobní námítky tak, jak byly uvedeny v žalobě, a zdůraznil, že žalobce patří do okruhu oprávněných osob dle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hm. nouzi“).

Při tomtéž jednání pověřený pracovník původního žalovaného odkázal na písemné vyjádření původního žalovaného k žalobě. K věci dodal, že dávka sociální péče byla žalobci přiznána podle §8a zákona o soc. potřebnosti, přičemž se jednalo o dávku nenárokovou.

Na tomto místě soud podotýká, že v dané věci již dvakrát Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval. Poprvé ve věci soud rozhodoval usnesením ze dne 15. 1. 2007, č. j. 42 Cad 7/2007 - 13, kterým byla žaloba dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. s odkazem na ust. § 68 písm. e) v návaznosti na ust. § 70 písm. f) s. ř. s. odmítnuta, když soud tehdy shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Toto usnesení soudu ovšem bylo ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2008, č. j. 4 Ads 2/2008 - 66, zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit po některou z kompetenčních výluk uvedených v § ust. 70 písm. a) až f) s. ř. s.

Podruhé ve věci soud rozhodoval rozsudkem ze dne 18. 4. 2011, č. j. 16 Cad 31/2008 – 97, kterým zrušil rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 1. 11. 2006, č. j. 3628/SZ/2006, ev. č.: 142425/2006/2007, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 23. 8. 2006, č. j. OSV/555/06/Nv/8754/06, a věc byla původnímu žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Krajský úřad Ústeckého kraje žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí Magistrátu města Mostu kterým bylo rozhodnuto přiznat žalobci jednorázovou dávku sociální péče ve výši 900,- Kč formou poukázky k nákupu potravinového zboží, a toto rozhodnutí potvrdil. Podle původního žalovaného je rodině žalobce poskytována měsíčně se opakující dávka sociální péče, přičemž otázka společného posuzování rodiny, jejíž jeden člen neplní podmínky pro poskytování dávky, již byla několikrát řešena, naposledy se jí zabývalo Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Krajský soud při posouzení žalobních námitek ve zrušujícím rozsudku ze dne 18. 4. 2011 předně konstatoval, že rozhodnutí původního žalovaného nelze považovat za nepřezkoumatelné. Krajský soud se však neztotožnil s názorem původního žalovaného, že při posuzování, zda má žalobce nárok na poskytování dávek sociální péče, je třeba do okruhu oprávněných osob podle ustanovení § 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hm. nouzi“), tj. osob majících nárok na dávky sociální péče při splnění zákonných podmínek, zahrnout již pouze žalobcovu manželku a jejich 5 nezletilých dětí a nikoliv i žalobce. Dle krajského soudu mezi účastníky řízení nebylo žádného sporu o tom, že rodinu žalobce tvoří sedm osob, a to žalobce, jeho manželka a jejich pět nezletilých dětí, neboť spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Dále dle krajského soudu nebylo žádného sporu ohledně osobních poměrů manželky žalobce, tedy že je českou státní občankou a že žalobce je státním příslušníkem Ruské federace a oba společně se svými pěti nezletilými dětmi bydlí v České republice, na adrese „X“. Krajský soud dále uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, což ostatně nerozporoval ani původní žalovaný. Na základě těchto skutečností, tj. že žalobce je sice z nečlenského státu Evropské unie, ovšem zároveň je díky uzavření sňatku s manželkou, která je občankou České republiky a tedy i občankou Evropské unie, rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie, dospěl krajský soud na rozdíl od původního žalovaného k závěru, že žalobce měl být zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi. Uvedené ustanovení nelze podle krajského soudu vykládat tak, že se vztahuje jen na rodinné příslušníky osob, kteří jsou občany jiných členských států Evropské unie. Při tomto výkladu by totiž při výpočtu dávek sociální péče nesporně docházelo k diskriminaci českých občanů, jejichž rodinní příslušníci

jsou z nečlenského státu Evropské unie, oproti rodinným příslušníkům občanů jiného členského státu Evropské unie než je Česká republika, kteří jsou také z nečlenského státu Evropské unie. Krajský soud dovodil, že občané České republiky musí mít stejná práva jako občané jiných členských států Evropské unie a stejná práva musí mít i jejich rodinní příslušníci. S rozlišováním mezi občany České republiky a ostatními občany Evropské unie nelze souhlasit i s ohledem na čl. 17 Smlouvy o založení Evropských společenství, podle něhož občané České republiky a občané ostatních členských států představují jednotnou skupinu občanů Evropské unie. Krajský soud v této souvislosti odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 40/2008 - 73. Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť v nich byl nesprávně zaujat názor, že žalobce neměl být zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi. Rozhodnutí obou správních orgánů proto podle ust. § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil původnímu žalovanému k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti původního žalovaného ovšem byl ovšem zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 18. 4. 2011 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, č. j. 4 Ads 130/2011 - 118, zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť Nejvyšší správní soud se neztotožnil se všemi závěry krajského soudu.

Nejvyšší správní soud se ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 31. 10. 2011 nejprve zabýval zjištěním, jaký dopad na zákonnost napadeného rozsudku má pochybení krajského soudu, spočívající v tom, že na daný případ nesprávně aplikoval ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi – tedy zákona č. 111/2006 Sb., ačkoliv rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 23. 8. 2006 a rozhodnutí žalovaného dne 1. 11. 2006, přičemž zákon č. 111/2006 Sb. nabyl účinnosti až dne 1. 1. 2007 a nebyl tedy účinný v době vydání přezkoumávaných správních rozhodnutí. Správně měl aplikovat ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení – tedy zákona č. 100/1988 Sb. Při hodnocení důsledků tohoto pochybení na zákonnost zrušujícího rozsudku krajského soudu ze dne 18. 4. 2011 vycházel Nejvyšší správní soud z usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, který je dostupný na www.nssoud.cz, přičemž dovodil, že uvedené pochybení krajského soudu nepředstavuje samo o sobě důvod, pro který by Nejvyšší správní soud musel dotýčný zrušující rozsudek tohoto soudu ze dne 18. 4. 2011 zrušit.

Dále Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatoval ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 31. 10. 2011, že ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení je třeba vykládat tak, že za rodinné příslušníky občanů členského státu Evropské unie se považují i rodinní příslušníci státních občanů České republiky. Původní žalovaný dle Nejvyššího správního soudu přitom toto v podané kasační stížnosti nezpochybnil, přičemž uvedený závěr potvrzuje i ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zmíněný v poznámce pod čarou k § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, podle něhož se ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie vztahují i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Nejvyšší správní soud pro úplnost odkázal i na své závěry obsažené v rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 40/2008 - 73, který je publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1708/2008.

Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil i se závěrem krajského soudu v tom směru, že zvláštním právním předpisem, o němž hovoří ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení není jen nutně zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uvedený v poznámce pod čarou (č. 71, č. 72), když jím může být i zákon č. 325/1999 Sb., o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že smyslem ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení je vyloučit nárok na dávky u

těch osob, které jsou oprávněny k pobytu na území České republiky pouze krátkodobě, tj. po dobu nepřesahující 3 měsíce. Ke splnění podmínky pro nárok na dávku je tedy nezbytný právní titul k pobytu na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce, založený zvláštním právním předpisem. Tím je ve většině případů právě zákon č. 326/1999 Sb. Nelze však vyloučit, že takovýto právní titul může být založen i jiným právním předpisem, např. zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu, jehož aplikace se žalobce v předmětné věci dovolával. V návaznosti na právě uvedené pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že z ust. zákona č. 325/1999 Sb. vyplývá, že pokud by měl být právní titul žalobce k pobytu na území České republiky odpovídající ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení založen zákonem č. 325/1999 Sb., muselo by se v době rozhodování správních orgánů jednat o vízum udělené podle § 78b, neboť pouze v tomto případě byla splněna podmínka hlášení k pobytu v délce nad 3 měsíce. Pouhá skutečnost, že žalobce byl žadatelem o azyl, resp. o udělení mezinárodní ochrany, tudíž nepostačuje k závěru o tom, že splňoval podmínku podle § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Teprve na základě zjištění, na základě jakého konkrétního právního titulu (víza uděleného podle zákona č. 325/1999 Sb.) žalobce na území České republiky pobýval, by bylo možné posoudit, zda splňoval podmínku spočívající v hlášení k pobytu na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce. K tomu Nejvyšší správní soud dodal, že mu je z úřední činnosti známo (viz rozsudek ve věci sp. zn. 4 Ads 122/2011, v níž Nejvyšší správní soud přezkoumával na základě kasační stížnosti stejného původního žalovaného jako v právě posuzované věci rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2011, č. j. 16 Cad 62/2008 – 59), že existuje potvrzení Ministerstva vnitra ČR ze dne 4. 8. 2006, podle něhož je žalobce od 11. 7. 1996 hlášen k pobytu na území České republiky jako žadatel o udělení azylu.

Důvodem pro zrušení zrušujícího rozsudku krajského soudu ze dne 18. 4. 2011 ze strany Nejvyššího správního soudu byla skutečnost, že pokud se jedná o druhou podmínku pro nárok žalobce (žadatele o azyl) na dávky sociální péče, tedy jeho hlášení k pobytu na území České republiky podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce zakotvenou v ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, tak Nejvyšší správní soud v tomto směru zjistil, že krajský soud k této druhé podmínce pouze konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, a dále že tuto skutečnost nerozporoval ani původní žalovaný, v důsledku čehož se splněním této druhé podmínky již dále nezabýval. Krajský soud tedy považoval podmínku hlášeného pobytu za splněnou na základě toho, že žalobce byl žadatelem o azyl, tedy že byl hlášen k pobytu podle zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, přičemž žádnou konkrétní skutečnost týkající se pobytu žalobce na území České republiky krajský soud neuvedl. Ze soudního ani správního spisu, však dle názoru Nejvyššího správního soudu nevyplývá, jaké vízum bylo v době rozhodování správních orgánů žalobci uděleno, není zde založena ani jeho žádost o azyl, rozhodnutí ministerstva vnitra či správních soudů v této věci. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v dané věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci nezbytný pro posouzení nároku žalobce na dávky sociální péče podle zákona o soc. zabezpečení, tudíž napadený zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 18. 4. 2011 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 31. 10. 2011.

Po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011 se ke krajskému soudu dne 9. 11. 2011 bez předvolání osobně dostavil žalobce se svojí manželkou, přičemž protokolárně učinili návrh na provedení dokazování ve věci, a to i výpisem

z centrální evidence obyvatel ve vztahu k žalobci, jemuž bylo přiděleno rodné číslo 660828/1999 a který by měl být v této evidenci registrován k pobytu v České republice.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

S ohledem, že předchozí zrušující rozsudek soudu ze dne 18. 4. 2011 byl bez dalšího celý zrušen výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011 ze shora předestřených důvodů, krajský soud opětovně uvádí, že námitku žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí původního žalovaného pro nedostatečné zdůvodnění neshledal jakkoliv opodstatněnou. Již v předchozím svém rozsudku ze dne 18. 4. 2011 soud konstatoval, že původní žalovaný ve svém rozhodnutí blíže uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu o přiznání žalobci jednorázovou dávku sociální péče ve výši 900,- Kč formou poukázky k nákupu potravinového zboží. Původní žalovaný přitom detailně předestřel právní úpravu, která dle jeho názoru na dotýčný případ dopadá. Takto koncipované rozhodnutí dle názoru soudu proto nebylo nutné rušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek odůvodnění.

Dále soud uvádí, že v daném případě s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 31. 10. 2011 je možno vycházet ze skutečnosti, že ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení je třeba vykládat tak, že za rodinné příslušníky občanů členského státu Evropské unie se považují i rodinní příslušníci státních občanů České republiky. Původní žalovaný dle Nejvyššího správního soudu přitom toto v podané kasační stížnosti nezpochybnil, přičemž uvedený závěr potvrzuje i ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zmíněný v poznámce pod čarou k § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, podle něhož se ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie vztahují i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Vedle toho je nutno vycházet ze skutečnosti, že zvláštním právním předpisem, o němž hovoří ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, může být i zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť smyslem tohoto ustanovení zákona o soc. zabezpečení je vyloučit nárok na dávky u těch osob, které jsou oprávněny k pobytu na území České republiky pouze krátkodobě, tj. po dobu nepřesahující 3 měsíce. Dále je možno vycházet ze závěru Nejvyššího správního soudu, že vedle žalobce i původní žalovaný v předmětném soudním řízení shodně uváděl, že žalobce byl v době rozhodování původního žalovaného žadatelem o azyl. Dále je třeba vycházet ze skutečnosti, že rozhodnutí původního žalovaného a jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí může obstát jedině tehdy, pokud bude prokázáno, že nebyly splněny podmínky pro nárok na předmětnou dávku, a to pro absenci právního titulu k pobytu žalobce na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce, který představuje vízum udělené žalobci podle § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

V daném případě již Nejvyšším správním soudem bylo konstatováno, že ze soudního ani správního spisu nevyplývá, jaké vízum bylo žalobci v době rozhodování správních orgánů uděleno. Na základě této skutečnosti soud uvážil, že závěr původního žalovaného o tom, že je nutno zamítnout odvolání žalobce proti výše citovanému prvoinstančnímu rozhodnutí o přiznání měsíčně se opakující dávky sociální péče, když žalobce nesplňuje podmínky pro

poskytování dávek podle § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, nemá dosud oporu ve správním spise a vyžaduje rozsáhlé doplnění skutkového stavu ohledně toho, jaké vízum bylo žalobci v době rozhodování správních orgánů uděleno. Této skutečnosti ostatně koresponduje i fakt, že žalobce spolu se svojí manželkou v následném soudním řízení vznesli návrhy na provedení masivního dokazování v souvislosti se žalobcovým pobytem na území České republiky díky jeho účasti v azylové proceduře. S ohledem na skutečnost, že tato otázka, která má zásadní význam pro posouzení předmětné žádosti žalobce o poskytnutí jednorázové dávky ve výši 3.300,-Kč nebyla jakkoliv dosud řešena správními orgány, soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k masivnímu dokazování, jak navrhoval žalobce se svojí manželkou. Soud je toho názoru, že v opačném případě by tím nepřipustně nahrazoval činnost správních orgánů a zasahoval do jejich činnosti.

S ohledem na zjištění, že rozhodnutí původního žalovaného nemá dosud oporu ve správním spise a vyžaduje rozsáhlé doplnění skutkového stavu ohledně toho, jaké vízum bylo žalobci v době rozhodování správních orgánů uděleno, soud ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. přikročil ke zrušení rozhodnutí původního žalovaného a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným. V dalším řízení bude zapotřebí prokázat, zda v době rozhodné měl či neměl žalobce uděleno vízum podle § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V této souvislosti soud pro úplnost směrem k žalovanému připomíná, že u Krajského soudu v Ústí nad Labem je v současné době vedeno pod sp. zn. 75 Az 2/2012 řízení o žalobě žalobce ve věci jeho žádosti o azyl.

Dále soud podotýká, že o žalobě rozhodl s ohledem na hospodárnost řízení bez jednání, třebaže právní zástupce žalobce navrhoval nařízení jednání, když rozhodnout ve věci bez jednání soudu výslovně umožňovala dikce ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ve věci úspěšnému žalobci náklady řízení žádné nevznikly, a proto soud podle ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro toto soudní řízení (a to již ve stádiu řízení o kasační stížnosti vůči odmítavému usnesení ze dne 15. 1. 2007) ustanoven advokát, a proto v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Proto soud ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o určení odměny tomuto advokátovi JUDr. Petru Práglovi za zastupování žalobce za celé soudní řízení, neboť předchozí výrok o určení odměny dotyčného advokátovi obsažený ve zrušujícím rozsudku ze dne 18. 4. 2011 byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011 rovněž zrušen, a to ve výši 2.400,-Kč. Tato částka se skládá z částky 1.500,- Kč za 3 úkony právní služby po 500,-Kč podle § 7 v návaznosti na § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), účast při jednání soudu dne 4. 4. 2011 a 18. 4. 2011 - § 11 odst. 1 písm. g), vyjádření ke kasační stížnosti vůči zrušujícímu rozsudku ze dne 18. 4. 2011 - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900,- Kč za s tím související 3 režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006. Tato částka bude ustanovenému právnímu zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Jiné úkony naplňující zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ze strany právního zástupce žalobce učiněny nebyly.

O osvobození žalobce od povinnosti k zaplacení soudního poplatku, jak navrhoval žalobce, soud nerozhodoval, neboť předmětné soudní řízení je ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ze zákona osvobozeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. ledna 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová